

POEME

Zona distrușilor

Ce facem noi, cei fără ambiție, cărora ne place să ținem monoloage, pe care nu le redăm niciodată? Noi, cei care știm că suntem prinși în meschinărie și oboseală și orice lucru ni se pare imposibil și îndepărtat?

Ce facem noi, ăștia prinși în blocaj, veșnic nemulțumiți? Când se întâmplă să avem o seară mișto ni se pare că totul e atât de ușor, iar mai târziu, când rămânem singuri, murim încet și fără sens.

Noi, blazații, care nu dorim mișcare și ergoterapii; noi, care ne dorim în secret să fim teleportați în rezervație, unde e petrecerea cu amăgiri și aluzii, de unde știm că nimeni nu mai pleacă.

Cei pentru care religia nu mai înseamnă nimic, familia nimic, natura nimic, animalele nimic, copiii nimic... Știința nu ne mai satisface imaginația și inteligența. Noi, ăștia, care ne dorim atât de mult să iubim, iar când se întâmplă ni se pare imposibil și obositor.

Ce facem noi, cei care ne pierdem în amănunte, care vedem defecțiuni peste tot, care nu-i suportăm pe onctuoși, dar
ne lăsăm
uneori prinși în capcana lor. Noi, care trăim pentru scroll și lucru mecanic, pentru confuzie și deșeu?

Noi, ăștia, lipsiți de energie și șansă, rămași în așteptare... Când obținem ce dorim nu ne mai dorim ce am obținut. Consumatori de filme proaste, de umor sec și texte dubioase. Pentru noi trecutul nu înseamnă nimic, prezentul e paralel, viitorul imposibil.

Ce facem noi, cei care ne-am săturat de poezie și artă? Cei care stăm prost cu orientarea și viața, cu skill-urile? Noi nu ne dorim decât să fim lăsați în pace, să ne milogim prin baie și holuri întunecate, ca niște zombie.

Noi, cei care n-am vrut niciodată să ne maturizăm; care n-am vrut să cunoaștem ridicolul și lipsa de sens. Ce facem noi, cei care n-am înțeles schemele și-am rămas blocați, pentru totdeauna, aici, în zona distrușilor?

Sera

Toți stau aplecați și smulg buruieni. În formație, fiecare pe rândul lui, înaintează cu spatele spre capătul serei, unde, mai târziu, tot ei vor planta salata de câmp.

Cel pe care toți îl strigă Iraționalul Matotelo s-a îndreptat, și-a întins corpul lung și deșirat, a privit zâmbind spre ceilalți. Ei au zâmbit așteptând să vadă ce mai vrea și ăsta acum.

I-a propus tipului mai tânăr din dreapta, care știa sensul cuvântului *tired*, să facă schimb de locuri. Tipul tânăr a zis cu plăcere și în secunda următoare i-a luat locul deșiratului, lăsându-i rândul greu lui.

La capătul serei, când toți și-au îndreptat corpurile, au observat o buruienă uriașă în mijlocul serei. Matotelo era numai zâmbet: „dacă cineva întreabă de aceste frunze sălbatice, spuneți-i că eu sunt vinovat de viața lor”.

Nimeni nu a înțeles foarte bine ce-a vrut să spună; pe moment s-a făcut liniște. Dar nu se poate, a zis băiatul ras în cap, îmbrăcat în trening de fâș. Noi suntem plătiți să smulgem totul. Dacă bossul

spune să plantăm salata cu rădăcinile în sus, noi așa o plantăm. Aici nu există opțiuni, clar? Aici nu există întrebări și alte tipuri de comentarii. Dar lăsați-l, măi, în pace cu buruiana lui cu tot.

Ceva nu-i în ordine cu buruiana asta, a zis unul din gemeni, o să creadă că e ceva subversiv, că e la mișto și asta nu-i deloc pozitiv pentru noi. Sunt aici de 5 ani și nu l-am văzut zâmbind. Râsul e muzica proștilor, a zis Shrek. Tu ești prea prost, nu-nțelegi râsul. Te-ai născut frustrat și cu o poftă de mâncare patologică. Trebuie s-o smulgem, a zis Mort de Somn.

Nu, dacă el vrea s-o lase s-o lase, el răspunde. Da, eu îmi asum toată răspunderea pentru

această buruiană. Priviți-o și voi cât de frumoasă e acum în mijlocul serei, a zis iraționalul deșirat.

Eu trebuie să dau explicații cine este ea, de fapt. Adică vrei să spui că pentru tine ea e cineva? Da, e. E *garden boy* – spiritul serei. Cine să fie dacă nu el. Câteva secunde toți l-au privit șocați... apoi au izbucnit în râs.

Toți aveau nevoie de ceva – inexplicabil pentru ei – care să-i scoată din gândurile întunecate și oboesală. Cearta a continuat și puțin a lipsit ca lunganul să fie trântit la pământ și bătut sălbatic. Nimeni nu a mai avut de comentat după ce el a început

să le explice cât de fragil a devenit totul. Cum s-au abrutizat. În seră numai spaimă și rușine. Cineva a zis că da suntem cu nervii la pământ că trebuie să facem baie mai des. Râsete și aplauze pentru *garden boy*.

Christin, supraveghetora, a ajuns la noi după pauza de 5 minute de la ora 18.00. A verificat sera și a întrebat: „Ce înseamnă planta aia rămasă acolo, în mijlocul serei? Ce se întâmplă, de fapt, aici?” Matotelo i-a făcut semn să-l urmeze.

Dacă îi priveai din spate pe cei doi, îndreptându-se spre buruiană, rămasă în mijlocul serei, puteai jura că nunta lor a fost acum o lună. Ce au discutat ei acolo, lângă *garden boy*, nu știm. Imaginea lor era din altă poveste. Tipa s-a aplecat la un moment dat și a smuls buruiana.

A ieșit din seră cu fața triumfătoare. Toți zâmbeau când a trecut pe lângă ei, însă nimeni nu a scos o vorbă. Matotelo a rămas acolo, în mijlocul serei, în contregur. O siluetă neagră despre care nu știai ce să crezi.

Tabăra

Când tipul ăsta care locuiește în zonă se plimbă prin pădurea de la marginea câmpului otrăvit, rochia ta flutură o secundă printre copaci.

Acum te distrezi cu prietenele tale. Râsul vostru ajunge până la lizieră. Mă plimb pe potecă și din când în când lovesc cu un băț copacii.

Câmpul otrăvit e acum un teren de exercițiu pentru fotografi. Ei fac evidentă lipsa noastră de semnificație printr-un gest nebun.

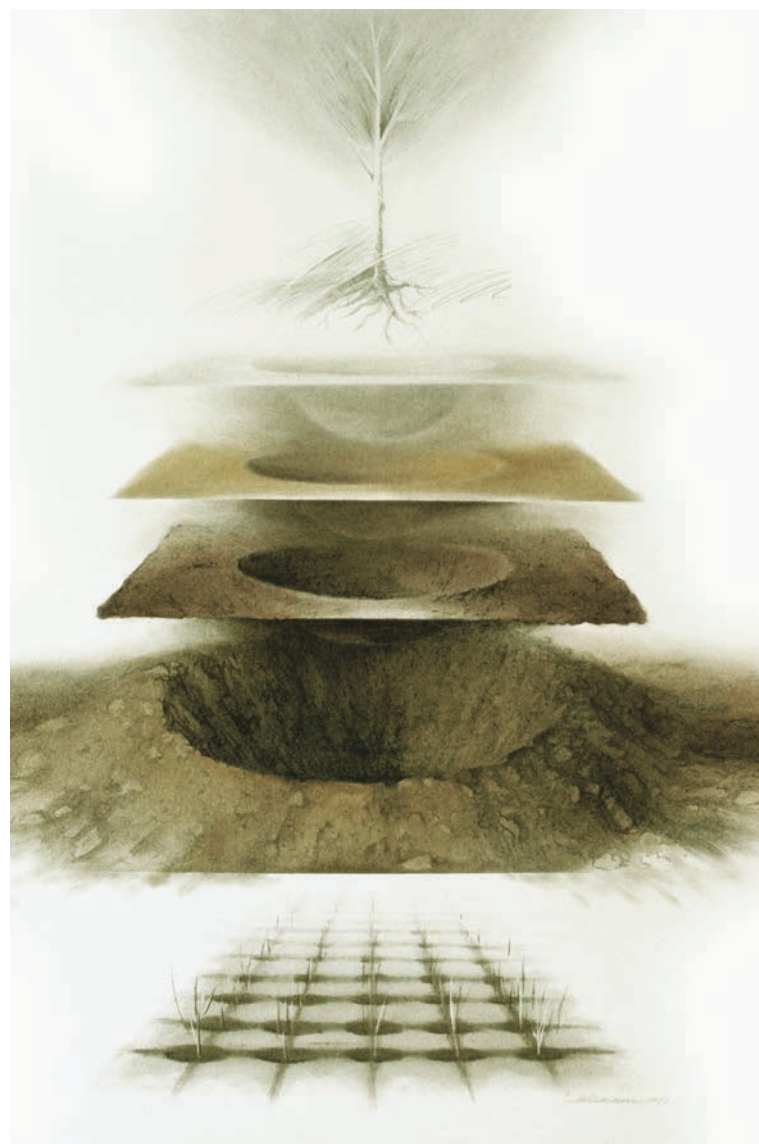
Nu spune nimic din ceea ce intuiești. Ochiul drept îi clipea mai lent din cauza parezei. Practic toți stăm într-un fel pe mal și așteptăm, dar nu toți se urăsc cum ne urâm noi. Fugi și prefă-te că nu ne-ai văzut. Haideți, fetițelor, fugiți cât mai departe.

Zilele glossy s-au terminat.

În curând o s-apară documentare din perioada când prietenii tăi voiau să demonstreze că idealul se bazează pe indiferență, mediocritate și hazard.

Gazonul

Câmpul de dovleci se întinde spre sud până la țarcul vacilor sălbatice, așa le spunem noi: sălbatice și pline de pofte. O perdea verde se înalță la est: lanul de porumb unde fugim pe rând pentru nevoi și răcoare.

E sâmbătă după-amiază. Aeroportul utilitar din zonă își trimite amatorii de sporturi extreme în aer. Acum cerul e plin de parașutiști. Într-altă sâmbătă unul a aterizat în partea de apus, în lanul de porumb. Nu

au trecut 15 minute până când a apărut un jeep pentru recuperare. Parașuta împachetată în viteză și aruncată în portbagajul descoperit – are forma unei bule fantomatice care dansează pentru noi. Unii cred că aici totul e regizat cu mult timp înainte.

Nu vorbim aproape nimic. Folosim limbajul ălor de nu se suportă, dar care sunt obligați să stea împreună să muncească. Suntem patru bărbați osoși, toți până în 40, care, în clipa asta, nu-și doresc nimic.

Spinările noastre lucesc în soare; raze mici și lucioase ies din transpirația pielii. Indicatoare negative pentru parașutiștii amatori. Aici e câmpul de dovleci

Hokkaido-Kürbis.

Dacă aș fi un SuperErou aș lovi solul cu palma, dovlecii ar țâșni în aer, iar asta nu li s-ar mai părea amuzant parașutiștilor.

În urma noastră apar grămezi de dovleci, bulgări portocalii. Zeci de mii de porții de supă. Zâmbete și fericire pe mutrele celor care citesc reviste nutriționiste. În partea de vest e drumul de țară, unde bicicliștii olandezi pedalează pentru noi într-o dioramă. Noi suntem o categorie care nu trebuie privită cu compasiune. Capitalismul e un gazon perfect tuns. Noi suntem firele de iarbă perfect retezate. Și cine nu zâmbește și se bucură când vede un gazon atât de perfect și gras.

Și noi ne distrăm, ne lipim dovleci de piept și dansăm printre frunzele veștede. Ce dans e asta? E braziliana-kur-bis, zice tipul care urmărește bundesliga, și privește speriat în toate direcțiile. Sunt dansuri scurte; câteva mișcări până la grămada de dovleci. Fulgere fantomatice în gazonul perfect.

Posibilități

Un tip obișnuit se trezește dimineața
Nu e nimic remarcabil nimic mai plăcut ca rutina
când ești singur și nu-ți dorești mai mult

Banii nu-mi permit decât un imaginar mai intens;
nu mă apropie și nici nu mă îndepărtează de voi.
Ud plantele când trebuie să iau o decizie pe care mai târziu

mă simt obligat s-o abandonez.

Unii spun că sunt un Capitol încheiat. Cei mai mulți nu știu nimic.

Gătesc pentru un personaj cu care mi-ar fi plăcut să stau
de vorbă.

Un personaj la care mă gândesc aproape zilnic.

E vorba de un tip care-și cunoaște bine camerele și se cunoaște și pe el destul de bine încât să nu-și mai facă planuri, care știe cum să-și distrugă așteptările.

În aparență totul e neschimbat.

Ce poate fi mai banal decât o dimineață, spune în fiecare dimineață când toarnă apă peste cafea.

O dimineață la fel ca alte zeci, doar lumina e alta.

Lumina care intră pe geam e din altă zi, culorile schimbate și totuși aceleași dintotdeauna. O plantă s-a veștejit.

Pământul din ghiveci e uscat.

Cafeaua nu schimbă nimic din realitate. Toate sunt la
locul lor.

Altfel. O plantă veștedă. Din cronologie au dispărut zile, însă numai pentru el. Ceasul asta îi demonstrează.

Acum e altfel.

Spaima și frica de nebunie nu vor cercetări.

Imposibil să dormi. Imposibil să dispari. Aceași
dimineață –

pământul uscat al plantelor îți arată că schimbările au avut loc. O forță care încearcă să controleze confuzia.

Ești tu, aceeași dimineață, același spațiu. Alt timp.

E un caz închis. Mai bine schimbă planta, te prefaci că nu ai dispărut. E mai bine să nu intri în jocul lor.

Semnul din calendar îți spune că-i joi.

Când s-a trezit semnul era deja acolo. Camera neschimbată, numai aerul e din trecut, din vagi amintiri.

Acum sunt toate aici. Asta nu îl sperie, nici nu-l face mai atent.

E doar un joc, un salt în timp, o plantă care-a dispărut.

Un personaj pentru care încă gătesc, cu care altădată vorbeam.

Apartenență și suspans

Prăbușit pe canapea vorbește la telefon
cu bossul care urmărește cursa de reptile.
Dacă reptila lui pierde,
el pierde bani.

La intervale scurte ia câte o alună din bol:
am văzut și luna, dar la vecini e mai mișto.

Variante care să te scoată nu sunt
(cheile au dispărut)
Cei mai mulți stau în fața geamului
mișcându-și o mână în buzunar

– Ce muzică tâmpită ascuți acolo?
O trupă pe care tu n-o ști.
Au câștigat 1 milion de dolari
s-au dus p’-o insulă și le-au dat foc.
– Ce nebuni!
– Mie îmi plac din alte motive...

Jos – printre blocuri –
unele reptile aduc vești negative.

Urmează indicațiile informatorului.
Întoarce-te în orașul afectat de taifun.
Ia-ți familia și prietenii.
În partea de sud am locuit și eu cândva,
aproape de observator, acum în parte prăbușit;
lângă gara veche și ieșirea la autostradă.

Tu nu mă înțelegi

Adică așa cum vorbesc la volan
mă bărbieresc și cânt deschid tehnologia
Aș vrea să mă vezi Acum
mă ridic din pat
pot fi văzut prin ziduri
cum intru și mă întind în cadă
Transparență și izolare ne dorim

Prefer scena neclară pentru confortul intențiilor
el conduce relaxat și absent cu mâna pe schimbător
cu mâna ei peste mâna lui
inspir și înghit conținut
Vreau să vezi și tu imaginile și dacă e posibil
să întinzi mâna în materie după alternative

degetele lui grase stau la birou și scriu concretul
multe zile a stat și s-a uitat pe geam
și tot ce putea să-i spună
tu nu mai contezi pentru mine cum nu
mai contează banii pentru vampiri

și dacă sunt bătrân și bolnav nu înseamnă
că stau închis
ies la plimbare urmăresc vrăbii simulez

Tu nu știi cum e să te trezești la nebuni
Când toți dorm și nu mai găsești nimic
Lipsa rațiunii nu oferă plăceri și nici așteptări.

Paznicul

Plasat în holul unui colegiu într-o poziție
care te face să crezi că școala are ceva greșit în ea.
Vorbește-i cum vrei tu, dar nu-i lua uniformă;
lasă-l așa palid, confuz și incomod să stea acolo,
să dea indicații.

El ascultă voci și ecouri care pentru tine sunt imaginație.
Rezistent și nepăsător ca un câmp arid,
pe care cei mai mulți îl urăsc pentru că nu-i
înțeleg tăcerea și ostilitatea, indiferența care l-a
transformat în mister.

Închis în cutia lui de sticlă, scrutând holuri
misterioase și trepte lucind de severitate istorică.
Maestrul oboselii. Știe dinainte că timpul
petrecut aici nu-i decât un program remunerat.

Gândurile lui programate – nu e nimic pozitiv aici –
cel mult un accesoriu secundar cu care te obișnuiești,
la fel cum te obișnuiești cu mutrele de pisici
ale operatorilor educaționali.
Genul ăla de care nu-ți amintești dacă a fost sau nu
la petrecere.

Acum e aici. Nu să ne strice cheful. Nu.
El ne arată că există lumi imposibile.

Toate scenariile pe care le vezi în viitor materializându-se
mor aici, în silă și confuzie, atunci când trebuie să alegi.

Când răcesc strănut dihotomie.
Păstrează distanța, frăție.

Blocat în imposibilitate și regulamente – obiect
artistic și decor inutil. Simți o detașare ostilă
față de tot ce gândește și spune.
Insulă cu inscripții pe care nimeni nu le mai înțelege.
Imitând rutina și tradiția până la disperare.
Asta am învățat aici.

*Grupajul de poeme face parte din volumul **monoidal**,
aflat în pregătire la Editura Nemira, colecția Vorpal.*